

Зоран Чворовић

МИЛОЈЕ СТЕВАНОВИЋ
БОГОТРАЖИТЕЉ НА ЦРКВЕНОМ СУДУ

Summum ius, summa saepe iniuria.
(Највеће право, често највећа неправда)

Богу Божије, цару цареву. Говорећи о разлици између црквених и државних закона, епископ Никодим Милаш вели и следеће: „Црква има одређено јој Богом устројство, и то устројство она безусловно мора свагда чувати; државе напротив имају онаква устројства, каква народне и мијесне прилике захтијевају, и мијењају своје устројство према промјени тих прилика. Црква има задаћу, да учини човјека сретним на земљи и да га спреми за блажену вјечност; државе међутијем ограничавају се само тиме, да обезбједе земаљско добро својим члановима, не бринећи се о посмртном његовом стању. И према таквоме своме значају и задаћи цркве, различној од задаће и значаја држава и земаљских друштава, и закони су црквени у основи својој различни од државних и других друштвених закона: они су непромјенљиви, а ови промјенљиви; они се оснивају на Божјој вољи, а ови на људској; извор је првих вјечни закон, извор других закон временити; они су одређени да спреме човјека да буде сретан и садањег и будућег вијека, а ови теже да обезбједе мир и добар ред само у садашњости”.

Парадокс српске црквеносудске стварности. Ако овакво православно црквеноправно учење о природи, циљу и границама црквених закона упоредимо са црквеносудском праксом у СПЦ у последњих година и по дана, добићемо трагично-парадоксалну слику у којој су црквени тужиоци и судије заменили улоге са

оптуженима. Оптужени се боре да, речју професор А. С. Павлов, „у односима према Богу искључиво влада закон Божији, а не људски, нити државни”, док црквени тужиоци и судије, тумачећи и примењујући црквене законе логиком реформисаног србијанског правосуђа, мењају њихову природу и циљ, нарушавајући тако самосталност целе Помесне Цркве.

Наиме, са неканонском и противуставном смењом Епископа рашко-призренског Артемија, отпочело се са вођењем читавог низа црквеносудских поступака против монаштва, чија се сва кривица састојала у томе што су „тврдоглаво” бранили „непромјенљивост црквених закона” и што су сматрали да Црква своје „устројство безусловно мора свагда чувати”. Тако се обистинила слутња правника-потписника Апела за одбрану правног поретка СПЦ, да ће „владика Артемије бити тек прва жртва оваквог беспоретка, јер ће исто страдање задесити све оне који буду слушали заповест светих канона, насупрот вољи гласачких већина”.

Будној хришћанској савести „оптужених”, која је стражарила над црквеним поретком, јемцем и чуваром вере Отаца, супротставила се клерикална, сталешка свест тужиоца и судија. Зато су поједини црквеносудски органи у „оптуженима”, који су подигли глас против узурпације вековног поретка Цркве, искључиво видели узурпаторе сопствених „неприкосновених” и „неотуђивих” сталешких привилегија, и то у времену непривилегованом за већину православних Срба.

Док су се „оптужени” личном жртвом трудили да опомену и најмањег у мученичком светосавском стаду, да се, речју епископа Никодима Милаша „спремим за блажену вјечност”, тако што „неће продати веру за вечеру”, дотле су се црквени тужиоци и судије, жр-

твујући целину предатог им стада, паштили да „обезбједе земаљско добро својим члановима”. Како земаљско добро никада није могло да се задобије без наклоности и покровитељства земаљске власти, то су се црквеним тужиоцима и судијама учинили претежнијим хармонични односи са световним властима, од мира и поретка у Цркви Св. Саве.

Следствено, црквеносудски поступци су, уместо да одбране јединство СПЦ, постали клица раздора и деоба у овој јединој, још неурушеној и непоунијаћеној националној установи Срба. А све зарад тога што су иницијатори црквеносудских поступака пожелели да „мијењају своје устројство према промјени прилика” и по вољи Великог инквизитора.

Оваква револуционарна логика црквених тужилаца и судија, супротставила се конзервативној (предањској) логици поретка и икономије, на којима се вековима темељила правна свест у СПЦ - мајци свеукупног српског права. Ипак, оно што не знају несрећни црквени тужиоци и судије, добро знају спољни креатори српских деоба и невоља, да права жртва револуционарног насиља над црквеноправним поретком неће бити поједини клирици и верници СПЦ, већ сама јерархија, њен црквеноправни положај и ауторитет. Зато су у посуновраћеној српској црквеносудској стварности, „оптужени” и њихове „кривице”, заправо најбољи и једини браниоци тужиоца и судија. Само да ово сазнање не стигне прекасно до глава црквених тужилаца и судија, као што је било прекасно за Биљану Плавшић и Момчила Перишића. За СПЦ неће и не може да буде касно, јер је она старија и од судија и од оптужених.

Поступак против Милоја Стевановића – образац за неутихнуте бранитеље Предања. Свака рево-

луција, па и ова црквеносудска, која се одвија у сенци евроатлантске окупације Србије, има своје жртве. Једна од жртава је и Милоје Стевановић, али не обична и не случајна жртва, јер се револуционарни беспоредак увек спроводи по одређеном и до детаља прецизираном плану. Црквеносудски прогон монаштва најављен је неканонском и противуставном сменом владике Артемија, екскомуникацијом домаћина – боготражитеља Милоја Стевановића, православним Србима се најављује време кафкијанских процеса.

Све „кривице” Милоја Стевановића. У Одлуци о покретању црквеносудског поступка од 21. 1. 2011. године, Епископ жички налаже да се против Милоја Стевановића подигне оптужница, зато што је „примио на своје имање у селу Лозница код Чачка одбегле монахе из Епархије рашко-призренске” и што је после њиховог рашчињења „и даље наставио да пружа гостопримство”, као и због тога што је „учествовао на њиховим богослужењима”. Преступи који се наводе у епископовом акту о покретању црквеносудског поступка, преузети су, у неизмењеном облику, и у Оптужницу црквеносудског тужиоца Епархије жичке. Дакле, црквеноправни тужилац преступе Милоја Стевановића везује за кршење црквених прописа организационо - дисциплинског карактера. Ови прописи у хијерархији црквених аката имају другоразредни карактер, јер су променљиви и стоје испод догмата – непроменљивих закона који утврђују истине хришћанске вере и морала. Управо, оваква инкриминација оптужнице најбоље сведочи о моралној хипокризији једног црквеног тужиоца. Милоје Стевановић би могао да одговара пред црквеним судом за удомљење православног монаштва и учествовања у православном богослужењу, али тек онда када буду црквеносудски одго-

варали они клирици СПЦ, који су саслуживањем са јеретицима и иновернима, ширењем јеретичких књига и учења, кршењем прописа о богослужењу, избором на световне функције, починили најтеже верске преступе и саблазнили хиљде „оних малих” што су поверовали у Христа. Таквим грубим игнорисањем начела правне једнакости, које је заветом мајке Јевросиме – ни по бабу ни по стричевима, већ по правди Бога истинога - положен у хришћански етос српског народа, сваки црквеносудски поступак, па и онај вођен против Милоја Стевановића, претвара се у обичну фарсу и јалову демонстрацију силе, плодносно само за стварање нових братских међусобица и омраза, а све на радост Великог инквизитора. Црквено казнено право у условима овакве селективне формалне законитости и одсуства хришћанске правне свести, која, по речима Иљина, лично потчињава надличном, претвара се, из оруђа за заштиту Цркве, у оруђе за растакање Цркве.

Ко суди. Црквеносудски поступак против Милоја Стевановића покренуо је својим Актом, 21. јануара 2011. године, Епископ жички, Оптужницу је 14. 2. 2011. подигао црквеносудски тужилац Епархије жичке и првостепену пресуду је 10. 3. 2011. г. донео, такође, Црквени суд Епархије жичке, а да све то време, почев од 8. 7. 2010. г. Милоје Стевановић није био епархијот ове Епархије, већ Митрополије Београдско-карловачке. По чл. 64. Правила и поступака за црквене судове СПЦ, који стоји у вези са чл. 25. Устава СПЦ, за поступак у црквеним кривицама надлежан је „суд оне епархије на чијој територији су верници стално настањени”. Појам сталне настањености разјашњава чл. 66. ст. 2. Правила и поступака за црквене судове СПЦ, везујући га за грађанскоправну категорију пребивалишта, односно боравишта. Сви наведени прописи по-

тпуно недвосмислено указују да је првостепени црквеносудски поступак против Милоја Стевановића вођен од ненадлежне епархије СПЦ, јер већ од 8. јула 2010. г. Стевановић није имао пребивалиште у Чачку, већ у Београду. О ову чињеницу се оглушује и највиша судска инстанца у СПЦ, Велики црквени суд, иако је *ex officio* био дужан да о њој води рачуна и да због ове битне повреде поступка неизоставно поништи првостепену пресуду (чл. 82. тач. 1. Правила и поступака за црквене судове СПЦ). Правно је потпуно неутемељена фишкалска гимнастика чланова Високог црквеног суда, који у Образложењу другостепене Пресуде проширују инкриминције и на догађаје који су се догодили у Жичкој епархији 2008. године и у којима је наводно учествовао и Стевановић, како би покретање црквеносудског поступка повезали са временом када је он имао пребивалиште у Чачку и неспорно био епархијот Епархије жичке. У чл. 64. ст. 2. на који се позива Високи црквени суд, заиста стоји да „суд који је био надлежан за покретање поступка задржава своју надлежност до свршетка поступка”, али против Милоја Стевановића поступак није покренут у време догађаја из 2008. године, већ Одлуком о покретању црквеносудског поступка Епископа жичког од 21. 1. 2011, и то само за оне преступе који се наводе у Оптужници, као и у изрекама првостепене и другостепене пресуде. Овакво одређивање момента покретања црквеносудског поступка потпуно одговара норми чл. 67. ст. 2, у којој стоји: „Када надлежни архијереј прими пријаву о црквеним кривичним делима, или до њега допре глас о њима, оцениће веродостојност истих и ако нађе да је пријава основана наредиће покретање поступка.” Свако друго тумачење не само да би било извртање језички потпуно недвосмислене одредбе, већ би позицију

Милоја Стевановића приближило правно потпуно незавидној позицији оптуженог у средњовековној римокатоличкој - *Inquisitio haereticae pravitatis*, у којој је оптужени сматран дифамним (нечасним) током трајања целог поступка, није знао ни имена тужиоца, ни сведока, а обавештаван је само о резултатима истраге.

Ипак, када је у питању црквеносудска надлежност у случају Милоја Стевановића још увек немамо одговор на кључно питање. Зашто су се чланови највишег суда у СПЦ још једном одлучили да очигледни процесни недостатак покрију својим ауторитетом, уместо да изврше своју службену обавезу и предмет Милоја Стевановића предају надлежном суду – Црквеном суду Митрополије београдско – карловачке? Зашто се немилице троши, не ауторитет појединих личности, већ ауторитет њихових звања, српских архијереја и професора Православног Богословског факултета - чланова Великог црквеног суда? Јер, безначајна имена провинцијских свештеника у Краљеву, који су осудили свог бившег добротвора, Милоја Стевановића, јавност је већ заборавила, али имена судија Великог црквеног суда који су потврдили пресуду ненадлежног суда и те како добро зна.

Како суде. Како у хришћанској аксиологији истина стоји изнад свих других вредности, јер је Глава Цркве, Господ Исус Христос – Истина, то је од најранијих времена циљ црквеносудског поступка био да се утврди материјална, а не формална истина. Зато је Црква свој судски поступак изградила на начелима когниционог (сазнајног) поступка позне Римске Империје. Црквени судови су у случају Милоја Стевановића поступили потпуно противно оваквој вишевековној пракси, јер су формалну истину претпоставили материјалној истини. Наиме црквени судови нису узели у

обзир службене документе које им је доставило удружење „Законоправило”, а који су указивали на ненадлежност црквеносудских органа Епархије жичке, услед промене пребивалишта г. Стевановића, и то само зато што су били поднети од лица које нема активну легитимацију у поступку. Тиме су црквени судови занемарили своју обавезу да према чл. 67. и чл. 68. *ex officio* прикупљају све доказе, и то како оне којима се потврђује кривица оптуженог, тако и оне који иду у прилог оптуженом. Овакав поступак црквених суда у случају г. Стевановића, који је коначно искључен из црквене заједнице, није само формалноправно незаконит, већ се коси са етиком свештенослужитељске службе, којој први циљ треба да буде спасење сваке „изгубљене овце” (Лк. 15, 4). Да ли се сотериолошка димензија црквеносудског поступка губи скривањем иза најбаналнијих формализама?

Милоје Стевановић, истински исповедник и боготражитељ, о чијим делима милосрђа сведоче бројне грамате, али и бројна нахрањена уста, у првом црквеносудском поступку кажњава се најтежом казном – екскомуникацијом, којом у историји СПЦ није кажњен ни један мирјанин. И то у време, када анатемом није, макар запређено, ни једном од српских издајника и братоубица, ни једном од православних Срба, које су крстили поједини архијереји, а који су сада свакодневни богохулници свих светиња народа Св. Саве. Ругачи свих фела слободно наставите да ружите православно веру, јер је богомољцима забрањено да је штите – то је порука казне која је изречена Милоју Стевановићу.

Пре свега тога, оваква казна је дубоко супротна сврси црквеног кажњавања, а то је „на првом мјесту”, речју Никодима Милаша, „да би се преступник попра-

вио”. О томе говори 102. правило трулског сабора, који, по еп. Атансију Јевтићу, представља „синтезу православне пастирске, терапевтичке Канонологије”. Реч је, како је приметио еп. Никодим Милаш, о правилу које дефинише сврху кажњавања у Православној Цркви. Преузимајући правило Јустинијановог Законика, по коме је сврха кажњавања морално поправљање људи (*Poenā constituitur in emendationem hominum*), оци трулског сабора сваки канонски преступ дефинишу као болест коју треба лечити. Исто онако како ће стотинама година касније, али у духу истог Предања, Св. Петар Цетињски у свом Законику формулисати улогу пресуде световних судова - судом лијечити. Коментаришући реченицу 102. правила, која отпочиње речима - Јер Богу, и ономе који је добио пастирску управу, сваки је смисао у томе: да се поврати залутала овца и змијом рањена излечи – еп. Атанасије додаје следеће: „И ова реченица овог Св. Канона показује велику мудрост и Црквено духовно искуство Светих Отаца, који на богоподобан начин приступају човеку грешнику, као боголиком бићу достојном љубави и милосрђа, коме је спасење највеће достојанство, и за то достојанство они се човекољубиво, христоводно труде и боре и старају”.

Да ли су судије казном анатеме послали поруку Милоју Стевановићу да не спада, ни у „залутале овце” које треба повратити, ни и „змијом рањену” коју треба излечити? Ко су праведници који су били спремни да се маше овакве казне? Да ли ревносним браниоцима клерикалних, сталешких привилегија требају само солвентни, али верски и национално индиферентни Срби, који ће ћутати и када се буде издавала Небеска Србија? Да ли ће се истим судом и истом казном прогонити и други неутихнули бранитељи Предања: прото-

јереј др Матеја Матејић, Предраг Драгић Кијук, проф. др Љубомир Протић, проф. др Драгиша Бојовић, мр Владимир Димитијевић, а посебно сви они епископи, игумани, јеромонаси, свештеници који, не од јуче, воде мученичку борбу за очување чистоте православне вере? Да ли ће у тим поступцима инквизиторски инвентивни дух, као и до сада, користити само она средства која су у највећем несагласју са психолошким профилом и животним приликама оптуженог, како се не би паштили око његовог спасења?

Једно је сигурно, православни Срби не смеју да подлегну искушењу да имају други избор од „борбе не-престане” за Српску Православну Цркву и слободну Српску Државу. Све друго је лажна црква и лажна држава, где би да нас жедне преведу српски „пријатељи”.

Дар читаоцу

**ГРЕШНИ МИЛОЈЕ НА ТАЛАСИМА
ФОКУС РАДИЈА**
(Аудио запис)

Милоје Стевановић је гостовао у емисији Угљеше Мрдића *Рудник Фокус радија*, 12/25.маја 2011. године. Емисија је ишла уживо у трајању од два сата и изазвала је огромно интересовање слушалаца од којих се већи број укључио у програм.

Због великог интересовања за ово својеврсно испо-ведање вере, у прилогу књиге нашим читаоцима дарујемо аудио запис тог исповедања.

Због техничких немогућности, односно дужине емисије доносимо скраћену верзију из које су изоставље-на укључења слушалаца.⁵³

Издавач

⁵³ Читаоци могу Емисију у целости наћи на интернет сајту:
WWW. YOU TUBE уписујући у прозор за претрагу:
***Grešni Miloje Fokus radio 1; Grešni Miloje Fokus radio 2;
Grešni Miloje Fokus radio 3; Grešni Miloje Fokus radio 4.***

С А Д Р Ж А Ј

УМЕСТО ПРЕДГОВОРА	6
ПРОЛОГ	8
I ДЕО	
ЗАР ЋЕ КАМЕЊЕ ПРОГОВОРТИ А ТИ ДА ЂУТИШ	11
II ДЕО	
Грешни Милоје СИНЕ МОЈ НЕ ПРИСТАЈ	33
Разговор први	36
Разговор други	54
Разговор трећи	66
Разговор четврти	74
III ДЕО	
Грешни Милоје КО ТО ЂЕРДА СВЕТОГ САВЕ БЛАГО?	87
Министарству унутрашњих послова Чачак	88
Јаук из земље Србаља	95
Оцу Милићу Драговићу с љубављу	105
Јао мени до Бога милога ђе погубих од себе бољег	110
Поводом Витомировог утука	116
Боље ме спали него ме похвали	123
Савиндански дар владике бачког	127
Отворено писмо игуману студеничком	130
Одговор Милутину	137
Реаговање на реаговање	145
Одговор брату Јанку	151
Кад ме питаш, право да ти кажем	158
Поводом текста "Информбиро" владике бачког	161
Одговор Милутину	163
Молба сабору	165

IV ДЕО

Грешни Милоје КО ТО СЛУЖИ БОГУ И МАМОНУ	167
Не могу се служити два господара	168
Писмо свештенику Ј.З.	176
Писмо јермонаху Герману	178
Јермонаху Герману други пут	187
Администратору рашко-призренском	
Г. Амфилохију Радовићу	192
Зашто сам примио монахе	195
Писмо унуку са Крфа	201
Ако ућуткају владика Артемија, камење	
ће проговорити	209
Јанку други пут	210
Протојереју-ставрофору Душану Петровићу -	
смењеном ректору карловачке богословије	214
О јавном покајању ректоровом	218
Отворено писмо Велибору Џомићу	220
Интервју Милоја Стевановића	
“Борби за Веру” о Срећу 2011	223
Интервју Милоја Стевановића	
“Борби за Веру” од 8. марта 2011	235

V ДЕО

Драго Жарковић ЋУТАЊЕМ СЕ ИЗДАЈЕ БОГ	243
О лицемерију попа Милића Драговића	244
Отворено писмо свештенику Милићу Драговићу	251
Реаговање на текст “Страховлада у	
Епархији жичкој”	257
Отворено писмо архијерејском намеснику трнавском	261
Зауоставите острашћеног архијерејског	
намесника трнавског	265
Чуда “старца” Тимотеја	269
Поводом трећег богомољачког сабора у Валеви	274
Реаговање на пролог	277
Мр Велибор Џомић - вук у јагњачој кожи	283
По плодовима њиховим ћемо их познати	286

“Говорећи да су мудри, полудеше”	289
Реаговање на писмо Атанасија Јевтића ректору Универзитета	294
“Информбиро” владике Иринеја Буловића	298
Шишатовац је јуче постао Света Гора	301
Борба против истине мр Велибора Џомића	303
Алиби Саве Јањића	306
Епископ Иринеј Буловић против Јеромонаха Иринеја Буловића	311
Посланица владике Иринеју Буловићу	315
На западу нешто ново	326
“Индекс још држи катедре”	335
О, срама и грдобе!	337
Владика жички опет тренира строгоћу	340
Поводом изласка из штампе књиге “Истина о слују владике Артемија II”	343
Расуђивање	345
Реаговање на акт еп. Лаврентија	352
Препознајмо знаке времена	357
Муњак Иринеја Буловића	363
Смирење по Атанасију и Амфилохију	385
Сан	387
VI ДЕО	
РАСПНИ, ГА РАСПНИ!	399
Епископу жичком господину Хризостому	400
Акт Намесништва трнавског	401
Архијерејском намеснику трнавском високопречасном Саши Јоловићу	402
Акт епископа Жичког Е бр. 47	418
Писмо Епископу жичком г. Хризостому	420
Акт Црквеног суда ЦС. бр. 42	421
Оптужница	422
За шта је крив г. Милоје Стевановић	424
Одговор на оптужбу црквено-судског тужиоца	425
За шта је крив г. Милоје Стевановић I део	427

За шта је крив г. Милоје Стевановић II део	437
За шта је крив г. Милоје Стевановић III део	468
Црквени суд игнорисао аргументе УТ "Законоправило"	475
Отворено писмо УТ "Законоправило" Свештенику мр Небојши Дабићу	477

VII ДЕО

СРБИЈА СЕ РАСРБИТИ НЕ ДА	483
Проф. др Миодраг М. Петровић Удружењу грађана "Законоправило" Чачак	484
Момир Лазић, књижевник Од грамата до изопштења	506
Наташа Јовановић, новинар У реду је да затражим исто	507
Јеромонах Максим Брату Милоју утјешеније	509
Ранко Гојковић Смена пастве	519
Жељко Жугић Которанин Небивало стане	521
Владимир Димитријевић Због чега сам потписао још један апел?	526
Братство Св. Краља Милутина III а б а ц Подршка брату Милоју!	528
Милан Мићуновић, професор Универзитета у Крагујевцу Мала апологија Грешног Милоја	530
Нада Стевановић, рођ. Цогољевић Каквом мером мерите?	533
Мр Зоран Чворовић Милоје Стевановић или кога и зашто (нас) прогоне	534
Славко Радовановић Два греха Милојева	537
Јасмина Богичевић, Душица Гачић, Јелена Поповић, Хвала Вам, чачански Самарјанине!	545

Томислав Ерић, адвокат	
Архијереј Артемије и Грешни Милоје Стевановић јунаци нашег времена - и времена која долазе	546
Павел Тихомиров	
“Поп Никола баца сенку на светог Николу”	550
Милош М. Стефановић	
Вашјућа порука силницима	556
Верољуб Браничевски	
Живот нам је дат ради избора	558
УМЕСТО ПОГОВОРА	560
ПОГОВОР УЗ ДРУГО ИЗДАЊЕ	562
Д О Д А Т А К	567
Јеромонах Максим	
Приказ књиге брата Милоја Стевановића	
“Сине мој не пристај” и осврт на прогон који се над њим спроводи у СПЦ	569
Писмо унучадима, са Авале	578
Пресуда Епархије жичке	589
Интервју Милоја Стевановића (4. април 2011. г.)	597
Жалба Великом Црквеном суду	612
Ковачна пресуда	616
Интервју Милоја Стевановића (18. мај 2011. г.)	618
Отворено писмо онима који ме прозваше	628
Славко Радовановић	
(Не)правда Амфилохија Радовића и Иринеја Буловића	633
Зар ће камење проговорити а ти да ћутиш?	635
Зоран Чворовић	
Милоје Стевановић боготражитељ на црквеном суду	643
Дар читаоцу	
Грешни Милоје на таласима “Фокус” радија	653

Грешни Милоје – Драго Жарковић
СИНЕ МОЈ, НЕ ПРИСТАЈ
Друго проширено издање

Уредник
Проф. др Љубомир Протић

Библиотека
БРАТОЉУБЉЕ

Рецензент
Предраг Р. Драгић Кијук

Лектура и коректура
Радна група УГ „Законоправило“

Design
Мирко Ковачевић

Графичка опрема
„Артера“ Чачак

Компјутерска обрада
Слободан Бајић

Издаје и штампа
Штампарија БАЈИЋ
Чачак, 2011.

Тираж
1000 примерака

Поруџбине
032 224 178

E-mail: cuvajmopredanje@yahoo.com

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

271.2-87-299.2

СТЕВАНОВИЋ, Милоје. 1949 –

Сине мој не пристај / Грешни Милоје,
Драго Жарковић- - 2. допуњено изд. – Чачак :
Бајић, 2011 (Чачак : Бајић). – 653. стр. :
факс. : 21 см. – (Библиотека Братољубље
: књ. 3)

Грешни Милоје је псеудоним М. Стевановића. –
Тираж 1.000. – Стр. 560-561 : Уместо поговора
/ Љуба Протић. – Стр. 562-565 : Поговор уз
друго издање / Љубомир Протић.

ISBN 978-86-88109-21-5

1. Жарковић, Драго (аутор)

COBISS.SR-ID 185286428